

en bef geen „ordenklederen” waren, maar het overblijfsel van de oud-vaderlandsche dracht. Schoon het dus eenerzijds, zoo oordeelden enkelen, gerust kon worden afgeschaft, waren zij anderzijds van oordeel, dat dit teeken van deftigheid bij de openbare godsdienstoefeningen behoorde bewaard te blijven. Anderen waren van oordeel, dat het gebruik van bef en mantel eenerzijds gerust kon worden aangehouden; maar dat het anderzijds behoorde te worden nagelaten om den minkundigen geene de minste aanleiding te geven, om te denken, „dat Mantel en Bef eenige waarde aan de openbare Euangelie-Bediening gaf, of daartoe behoorde”.

Gelijk het gewoonlijk gaat bij menschen, die de twee kanten van de quaestie zoo nauwkeurig zien, kwam men niet tot een besluit. Ieder bracht de redenen voor zijn gevoelen in, de afwezige broeders zonden zelfs schriftelijke memoriën om van hun gevoelen te doen blijken. Zoo brak de eerste September aan, de dag, waarop het besluit der nationale conventie moest worden ten uitvoer gelegd, en nog was er geen beslissing genomen. De 4^e September was een Zondag. Hoe moest men dan handelen?

Preeken zonder bef met de verbaasde oogen van alle Rotterdammers op zich gericht, dat eischte wel eene extra voorbereiding. Bovendien duchtten enkele tegenstanders van de nieuwe beginselen spottende blikken, waarin zij zouden lezen: zoo moet gij dan toch uwe deftigheid voor ons maar afleggen. De voorstanders: Le Sage ten Broek, Verster, Barbe wilden echter wel gaarne toonen, hoezeer zij de beginselen der ware gelijkheid hadden ingedronken. Derhalve wordt op Vrijdagmiddag nog gauw vergadering belegd. Met zeven tegen vijf stemmen nemen predikanten daar het besluit met mantel en bef te blijven prediken.

De vijf waren teleurgesteld. Wat te doen? Nu op eenmaal besluiten tegen de anderen in te gaan? Dat was